Ч. 226. Неділя 18 (5) жовтня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Демонстрациї в Празї. — З Балкану. — Конференция европейских держав.

Як з Будапешту доносять, приймав Цісар вчера на авдиенциї міністрів і дипльоматів; від тих авдиенций мають зависіти важні рішення в справах заграничної політики. Цікавість викликує лист цісаря Вільгельма вручений вчера цісареви Франц Йосифови німецким амбасадором Чірским в справі анексиї Босни і Герцеґовини. Чірский перед тим, заки був на авдиенциї у Цісаря, відбув конференцию з міністром справ заграничних бар. Еренталем. Цісар приймив відтак між иншими на авдиенциї спільного міністра скарбу бар. Буриянa, котрий здавав справу з своєї послідної подорожи до Босни.

Чеські народні социялісти відбули оногди вечером збори в справі соймової реформи виборчої, почім участники устроїли похід, але поліция розігнала їх. Демонстранти малими гуртками перетягали по ріжних улицях, допускаючи ся забурень. Вибито шиби в кількох домах, а між иншими в редакциї молодоческого дневника „Den“. Демонстранти, переважно молодїж, стовкли кілька лямп електричних, зневажали перехожих і кричали. Демонстрациї тревали до півночи. Кілька осіб поліция арештувала.

Гроза війни чим раз більше виступає на полудневім всходї Европи. Вправдї видає ся, немов би в Білгородї поволи втихомирювало ся на улицях і площах, а населене вертає до звичайної щоденної роботи. Однако той поверховний спокій дуже підозріний, бо під сподом кипить дальше, а несовістні аґітатори, що жиють з того ремесла, ведуть дальше свою роботу, щоби не пригасав огонь пристрасти і войовничого настрою. Всьо то робить таке враженє, немов би правительство удавало на зверх мнимий намір, щоби тим способом зискати на часї і приготовити ся до війни. Намірена конференция европейска імовірно не осягне успіху, а Сербія числить на роз'єдинене держав і думає сама собі добути мниме право. Тому зовсім зрозуміло, що австрийске правительство приготовляє ся на всі можливости, щоби на полудневім всходї не заскочили его несподіванки.

Сербія особливо послідними роками стала огнищем заговірників і там виводять ся політики, котрі глядять для себе нагоди в ріжних катастрофах, щоби осягнути свої самолюбні ціли. Яке становище має король Петро в Сербії від 15 мая 1903, коли він з підмогою катів вступив на престіл, яке поважане має через те сербска династия, над тим не треба розводити ся. Щоби здобути собі сяку-таку прихильність ширших верств народних, розведено пропаґанду за велико-сербскою ідеєю, виміреною головно против Австриї, однако рішуче становище і поступоване австрийского правительства розвіяло ті великосербскі мрії. Тому тепер звертає ся невдоволене і злоба заговірників против того, котрий підсичував в широких верств ті мрії. Тепер насуває ся питанє, чи король супротив напору послідних подій буде мати доволї сили запобігти ворогованю против Австриї, щоби оно не довело до війни. Але не треба забувати, що Петро Караджорджевич готов і Сербію пожертвувати, щоби себе спасти.

Відомий крамольник б. міністер Пасич в розмові з дописувателем Matin-а в Білгородї висловив ся, що Австрия в спілцї з Болгариєю нарушили берлиньский договор і тим смертно обидили Сербів. Европа призволила Австриї війти до Босни, отже повинна мати відвагу єї звідтам виперти. А коли Европа дальше позволить топтати права сербского народа, тоді, хто знає, чи Сербія не буде прине-

---

7)

В ярі.

(З росийского — Антона Чехова).

(Дальше).

Вкінци визначено судову розправу. Старий виїхав яких пять днів скорше до міста. Відтак чути було, що покликано кількох селян з Уклеєва на сьвідків; також старий наймит, що рівнож був вІзваний на сьвідка, поїхав там.

Судова розправа була в четвер. Але минула й неділя, а старий все ще не вертав до дому і не було ніяких вістий. Ві второк під вечер сиділа Варвара при отвертім вікнї і прислухувала ся, чи не їде старий. В сусїдній комнатї бавила ся Ліна з своєю дитинкою. Она носила єї на руках і говорила з одушевленем:

— Зажди лиш, як будеш великий! Будеш селянином і ми обоє будемо ходити на заробок! Будемо ходити на заробок!

— Ну! — сказала Варвара обиджена. — Що ти там говориш о заробках, дурна! Він буде купцем...

Ліна почала тихо співати, але вскорі знов забула ся і почала знов:

— Коли будеш великий, такий вели-кикий, будеш селянином і ми обоє будемо ходити на заробок.

— Но, знов стара пісня!

Ліна задержала ся з дитиною в дверах і спитала:

— Мамусю, длячого я его так люблю? Чому так мені его жаль? — говорила дрожачим голосом, а єї очи блищали сльозами. — Що він є? Як він виглядає? Легкий як перо, як окрушина, а я люблю его як правдивого чоловіка. Він не знає нічого, не говорить, а однако я всьо розумію, що він своїми очками хоче.

Варвара наслухувала: чути було туркіт наближаючого ся до стациї вечірного поїзду. Чи не їде старий? Она чула, але не розуміла вже того, що Ліна говорила, не уважала на час, лиш дрожала і то не зі страху, а з великої цікавости. Бачила, як віз повний селян переїздив з гуркотом. То були сьвідки, що їхали зі стациї. Коли віз переїздив попри склеп, вискочив старий наймит і війшов на подвірє. Чути було, як его на подвіри повитано і о щось питано...

— Утрата всїх прав — сказав голосно — і на шість літ в Сибір до каторжних робіт.

Видко було, як Аксиня вийшла задними дверми зі склепу; она продавала саме нафту і держала в одній руцї бляшанку, в другій фляшку; в губах держала срібну монету.

— А де отець? — спитала не отвираючи зубів.

— На стациї — відповів наймит. „Як смеркне — сказав — верну домів“.

Коли дома стало звістно, що Анисим засуджений до каторжних робіт, почала нараз в кухни кухарка голосно заводити, як по помершім; она гадала, що того вимагала приличність.

— І що ми тепер будемо робити без тебе, Анисиме Григоричу, ти наш соколе красний.

І налякані пси почали вити.

Варвара підбігла до вікна і від болю вючи ся, крикнула що мала сил:

— Досить, Степанидо, доси-ить! Ти нас ще добеш!

Забуто наставити самовар; вже о нічім не думано. Лиш одна Ліна не могла ніяк зрозуміти, що стало ся і не переставала бавити ся з дитиною.

Коли старий прийшов зі стациї до дому, не питано его вже о ніхо більше. Він привитав ся і пійшов відтак мовчки через всї комнати. Вечері не їв.

— Ніхто не займив ся порядно справою — почала Варвара, коли були самі. — Я казала, що треба було просити панів — мене не слухали... Просьба...

— Я досить находив ся! — відповів і махнув безпомічно рукою. — Ледве що Анисима засуджено, як я зараз пійшов до того пана, що его боронив... Тепер вже не можна нічого помочи, „вже за пізно“. Також сам Анисим сказав: „За пізно“. Але помимо того, виходячи з суду, наймив я адвоката; дав єму задаток... Зажду ще тиждень, а відтак знов поїду. Як Бог дасть.

Старий перейшов ся знов мовчки по всїх комнатах, а коли вернув до Варвари, сказав:
— Я мушу бути хорий. В голові менї так неясно. Всї гадки мішають ся...

волена сама на власну небезпечність і одвічальність постояти за свої права.

„Frankf. Ztg.“ звіщає, що Серби згромадили вже в долині Морави добре узброєну і випосажену дивізию і все приготовили, щоби до кінця сего місяця змобілізувати цілу армію. Сербскі офіцири виправдують се тим, що становище Австриї і Болгариї приневолює до сего сербске правительство. З санджаку новобазарского доносять, що австрийске войско звідтам уступає по малу до Боснї. З другого боку однак звіщають, що тамошне населенє звертає ся до австрийских властий, щоби не покидали санджаку.

Сербских робітників занятих у фабриках в Угорщині покликано, щоби зараз ставили ся до своїх полків в Сербії.

Неспокій в Білгороді і гроза війни довели там до економічної кризи. Заграничні банки відказують кредиту тамошним купцям, а наслідком того сподівають ся в тих днях численних банкротств купецких фірм білгородских. Мимо всего того, як пише „Sloven Narod,“ войовничий настрій в Сербії не втихомирює ся, нарід домагає ся війни і хоче поставити все на послідну карту. Сербія виступає з домаганем неможливим, щоби Австрия відступила їй пасмугу Босни і Герцеговини вздовж санджаку і Чорногори. З подібним домаганем виступає і кн. чорногорский, як звіщає „Новое Время“, в телеграмі до царя, щоби санджак новобазарский поділено між Сербією а Чорногорою. Очивидно на такі домаганя не зогдять ся не тільки европейскі держави, але передовсім і Австрия, котра була би тим способом замкнена областями сербскими і чорногорскими.

До Відня наспіла вість, що чорногорска скупштина на тайнім засіданю великою більшостию ухвалила виповісти війну Австро-Угорщині, але наконечне рішенє лишила князеви.

Новинки.

Львів, дня 17-го жовтня 1908.

— Іменованя і перенесеня. Є. В. Цісар іменував прокуратора державного в VII ранзї в Стрию, Вячесл. Черного прокуратором в VI ранзї в Станиславові. — П. Міністер справедливости іменував радника суду в Станиславові, дра Віктора Свободу, прокуратором державним в VII ранзї в Стрию і перенїс секретаря судового в Залїщиках Кароля Найгофа до Бережан. — Судиями повітовими іменовані: Алекс. Ґриґлевский в Миколаєві, Кар. Туніковский в Кутах, Войт. Творовский в Перемишлянах; — секретарем судовим іменований ад'юнкт Стан. Донїх з Ліська в Залїщиках.

— Маґістрат міста Львова оповіщує: В інтересі порядку, догідної комунікациї і публичної безпечности зі взгляду на сподіваний надзвичайний рух публики звиджуючих гроби на Личаківскім кладовищи в днях 1 і 2 падолиста с. р. пригадує Маґістрат своє розпорядженє з 23 жовтня 1902 ч. 109.558 і заряджує, щоби сего року в згаданих днях відбував ся похід ул. Пекарскою на Личаківске кладовище лиш одним тротоаром по лївій стороні, а назад з кладовища по другій т. є. лївій стороні улиці. Хтоби противив ся сему наказови, підпаде карі загроженій в розпорядженю Міністерскім з дня 30 вересня 1857 ч. 198 Дн. з. держ.

— Засудженє злодійскої трійки. Перед трибуналом карним ставало вчера 3 злодіїв, а Едв. Пизьо, Михайло Білик і Йосиф Климкович обжаловані о крадіж і Михайлина Косовска, жінка возьного судового обжалована о участь в крадежи через набуванє крадених річий. Ся злодійска спілка вславила ся була в серпни с. р. особливо, що добула ся до кількох помешкань в білий день і забрала богато річий, котрі опісля знайшли ся в помешканю Косовскої. До викритя тих злодіїв причинив ся комісар полициї п. Лукомский. Крім того обжаловано всїх 3 злодіїв ще й о клевету, котрої допустили ся в той спосіб, що виноватили п. Лукомского о надужите власти урядової. Трибунал засудив Пизя на 6, Біліка і Климковича на 8 місяців тяжкої вязниці, а Косовску лиш на 5 днів арешту.

— Про дефравдацию в „Związk-y kred.“ доносять тепер, що слїдство судове виказало, що касиєр того заведеня, Яков Вайсман спроневірив 88.882 К на шкоду тогож заведеня, а крім того понатягав всїлякі приватні особи на 62.000 К. Вайсман признав ся до дефравдациї в повні. Палата радна постановила задержати его в арештї, бо єсть обава, що він готов би втечи.

— Репертуар руского театру в Коломиї. (Саля каси щадничої. Початок $7\frac{1}{2}$ вечером. Абонамент на 6 вистав 12 К. Білети продає „Народна Торговля“).

В недїлю, 18 с. м. (послїдне представлене) „Серед бурі“, історичні картини зі співами в 5 діях Б. Грінченка.

Всячина
для науки і забави.

— На аероплянї у воздусї. Вільбур Райт, котрий, як звістно, коло Ле Ман у Франциї робив проби зі своєю машиною до літаня, взяв був з собою у воздух перший раз дописувателя американьскої ґазети „New-York-Herald-а“ а небавком опісля також і сотрудника француской ґазети „Figaro“, Райшеля. Оба тоті журналісти описали свої враженя, і не можуть досить нахвалити ся, яка то розкіш літати у воздусї. Американець так розповідає:

Около 4 год. рано оглянув Райт докладно свою машину а відтак відозвав ся до мене: Ну, як, написали ви вже своє звіщанє? — Я поліз відтак поміж дроти на середину приладу і сів собі на малій лавочці коло мотара. Райт сказав мені, як маю сидїти і держати ноги та щоби я уважав на дротяну линву, що ішла попри мої груди до мотара, і не дотикав ся єї. Відтак показав мені малу ручку над маґнетом, котру я мав потиснути, скоро би він дав мені знак на то. Все було готове, Райт дав знак і оба машиністи пустили в рух мотор. Зробив ся такий шум як від самоїзда. Райт сів собі коло мене і дав мені знак. Я потиснув на ручку і мотор зачав робити а в слїд за тим стала обертати ся і воздушна шруба. „Тепер“ — відозвав ся Райт і спустив ваги. В одній хвили пустив ся прилад наперед. Щось подібного не

Замкнув двері, аби Ліна нічого не чула, і говорив дальше тихо:

— З грішми у мене щось не до ладу. Ти знаєш, перед весїлєм привіз нам Анисим нові рублї і півврублївки. Один звиток я тоді відложив окремо, але прочі помішав з моїми грішми. І тепер не можу розріжнити, котрі гроші у мене правдиві, а котрі фальшиві. А видаєсь мені, немов би всї були фальшиві.

— Но, Боже борони!

— Купую на двірци білєт, даю три рублї і нараз приходить мені до голови гадка, що они можуть бути фальшиві. І мене взяв страх. Я мушу бути хорий.

— Що тут говорити — ми всї під Божою опікою... Ох-ох! — відповіла Варвара і похитала головою. — Не треба забувати, Григорий... Нехай каже ся в добру годину, коли би що стало ся... Ти вже не молодий. Умреш, то памятай, щоби без тебе не покривджено внука. Я бою ся, бою ся, що они скривдять Никифора! Вітця, можна сказати, не має вже, а мати ще молода і дурна... Коби ти хоч ту землю, Бутьокино, записав на его імя, справді... Подумай над тим — приговорювала Варвара старому. — Хороша дитина, було би шкода. Поїдь завтра до міста і зроби то. Чого ждати?

— А я цілком забув на дитину — сказав Цібукин. — Мушу пійти сказати єму добрий вечер. Отже ти кажеш, що хлопець хороший? Га, нехай лиш підросте, коби то Господь дав!

Отворив двері і кивнув пальцем до Ліни. Она приступила до него з дитиною на руках.

— Ти, Ліноньку, коли чого потребуєш, то лиш скажи — говорив. — А хочеш що їсти, то їдж, нам того не жаль, коби лиш ти була здорова... — Він перехрестив дитину. — А стережи дитини. Коли син пропав, то нехай хоч внук остане.

Сльози покотили ся по его лицях, він заплакав і відступив ся. Вскорі поклав ся спати і твердо заснув по сімох безсонних ночах.

VII.

Старий не довго барив ся в місті. Хтось розповів Аксині, що він був у нотаря, аби списати завіщанє і що він Бутьокино, то саме Бутьокино, де она випалювала цеглу, записав внукови Никифорови. Ту вість принесено їй рано, коли старий і Варвара сиділи перед домом під березою і пили чай. Она замкнула склеп від улиці і від подвіря, зібрала всї ключі, які мала і кинула їх старому під ноги.

— Не хочу вже більше на вас працювати! — крикнула голосно і почала нараз плакати. — Отже виходить на то, що я у вас не невістка, а робітниця! Всї люди сьміють ся: „Дивіть ся, яку робітницю найшли собі Цібукини!“ Я не наймала ся у вас! Я не жебрачка, лиш доброго дому, маю вітця і матір.

Она не обтирала очий. Глядїла на старого залитими сльозами очима, що горіли злобою. Єї лице і шия були червоні і набряклі, бо кричала зі всїх сил.

— Не хочу більше служити! — кричала. — Досить вже намучила ся! Коли іде о роботу, сидїти цїлими днями в склепі, в ночи перепачковувати горівку — то до того я добра, але як прийде ся дарувати землю, тоді дістає єї каторжниця і єї байстрюк! Она тут господиня, пані, а я єї служниця! Дайте їй всьо, тій арештантці, нехай задавить ся, я іду до дому! Пошукайте собі иншої дурної, ви лайдаки!

Старий нїколи в житю своїх дїтий нї не ганьбив нї карав, а гадка, що хтось з его родини міг би сказати єму якесь неприличне слово або супротив него поводити ся без пошани, була єму цїлком чужа; і тепер він дуже налякав ся, утік до комнати і там сховав ся за шафу. І Варвара була така здивована, що не могла встати і лиш руками розмахувала, немов би відганяла пчолу від себе.

— Ой, що то таке? — питала налякана — Чого она так кричить? Ох-ох... Люди чують! Тихійше... тихійше...

— Дали ви каторжници Бутьокино, то дайте їй тепер всьо — верещала Аксиня — я не потребую від вас нічого! Нехай вас чорт побере! Хороша шайка з вас! Я вже досить надивила ся, більше не хочу! Малого і старого, кого лиш могли, обманювали, ви розбійники! Хто продавав горівку без дозволу? А фальшиві гроші? Понабивали повні скрині фальшованими грішми — і тепер вже мене не потребуєте!

Перед отвертими воротами почали збирати ся люди і заглядати до середини.

— Нехай люди бачать — кричала Аксиня. — Я вас научу сорому! Будете ще до моїх ніг падати! — Гей, — Степане — крикнула на глухого — їдемо сейчас до дому. Поїдемо до вітця і матери, я з каторжниками не хочу жити! Лади ся в дорогу!

На подвіри висїло білє на розтягнених шнурах; она зривала свої ще мокрі спідниці і кафтаники і кидала їх глухому в руки. Відтак почала уганяти по цїлім подвірю, здирала не своє білє, кидала на землю і топтала его ногами.

— Ах, Боже мій, втихомиріть же єї вже раз! — стогнала Варвара. — Дайте їй то Бутьокино для сьвятого спокою!

— О то жінка! — відозвав ся хтось від ворот. — Як така дідьча баба розходить ся!

(Дальше буде).

дожидав я ніколи з виимкою одного упадення у водоспад. Тревало лиш одну секунду, заким прилад викотив ся із шин. Ми стали підпимати ся щораз висше і висше, аж піднетіли до висоти 50 стіп (майже 16 метрів). В тій висоті завернули ми і стали сунути ся простісенько назад.

Аж по тім закруті я освоїв ся на стілько з незвичайним чувством, що зачав придивляти ся предметам довкола себе. Коли ми так сунули ся, опанувало мене чувство рішучої безпечности. Ми сунулись лагідно у воздусі. Не було ніяких ударів, ніяких потрясень, ніякого дрожаня, лиш фуркотане мотора пригадувало, що то механічна сила спричинює се лїтане. А найдивнійше було то, що відчуванє скорости було тим менше, чим скорше машина сунула ся наперед. Ми летіли зі скоростию 60 кільометрів у воздусї, але всї предмети були так віддалені, що здавало ся, як би они лиш поволи сунули ся під нами. Часами було видко, як люди на долинї вимахували хусточками.

Прилад підніс ся до висоти 60 стіп; так бодай здавало ся. Я дивив ся на Райта. Він сидів спокійно і байдужно, по его лици не видко було ані клопоту ані зворушеня. Лиш при закрутах уживав ручок, які сполучають крила. Але его ліва рука працювала безнастанно якимсь дручком з головкою. Здавало ся, мов би то хтось грав в біляр. Він порушав ручками, мов би бавив ся ними. На кождий его рух машина зараз також рушила ся. На боки, в гору, в долину — досить було лиш потиснути на якусь ручку а машина зараз послухала. Все ішло так певно, так докладно, що я собі подумав: Ні, той чоловік не робить проби, він учить нас штуки лїтаня. Коли ми опісля спускали ся на землю, скорість ніби ставала що раз більша, але то лиш так здавало ся. Коли ми були ще лиш кілька стіп над землею, здавало ся, що з аеропляну робить ся самоїзд. Нараз Райт потягнув за дротяну линву, що переходила попри мої груди, мотор станув і ми легонько спустили ся на землю.

А Рейшель знов пише: Слухаючи керми, несла нас велика біла птиця в гору а під нами усувала ся земля щораз глубше. Ми сунули ся відтак против овиду так зовсім легонько, делікатно і спокійно, як би плили у воді. То було чудесно і розкішно. Воздух плив проти мене холодною рівномірною струєю, котив ся по менї, ніби пестив ся зі мною. Вибалушеними очима споглядав я наперед а вітер купав нас, обливав, але не бив в лице. А відтак приходять закрути. Ох, тоті закрути. Коли аероплян летить в простій лінії, то вже розкіш бере чоловіка, але коли скручує, навертає, то чоловік дізнає вже такого чувства розкоші, що просто не знає, що з ним тоді діє ся. Звідки бере ся то чувство — каже Рейшель — я того не знаю. — Коли їзда скінчила ся, Рейшель був так одушевлений, що обняв Райта і обцїлував его.

— Смерть в ескімоскім селї. З Вікторії в британійскій Колюмбії доносять: Місіонарі з острова сьв. Лаврентия коло Аляски, острова, котрий через цїлих шість місяців єсть зовсім відтятий від цїлого сьвіта а лиш раз в рік зносить ся з тим сьвітом, доносять, що в червни минувшого року громадка Індиян пустилась лодкою на море, щоби розвідати ся. як перебули зиму їх товариші на сибірскім побережу. Підчас своєї вандрівки зайшли Індияни також до якогось села, в котрім всї жителї, мужчини, жінки і діти вимерли з голоду і студени. Очевидно минула ся була вже пожива а нещасливі люди були змушені стягати рибячі шкіри, котрими були вкриті їх хати, та живити ся ними а наконець гризли навіть свою шкіряну одїж, аж остаточно погибли всї ще на кілька місяців перед тим, як туди зайшли Індияни. Тіла їх були замерзлі і тверді як камінь, але в студени задержали ся зовсім сьвіжі і виглядали мов би марморові статуи.

— Новочасні тортури. Один шинкар в Чорногорі сказав до своєї жінки: „Возьми отсї гроші і сховай їх добре!“ — та поклав на стіл полярес, в котрім було 450 риньских австрийскими банкнотами і 1100 риньских цінними паперами.

Але жінка в своїй недбалости лишила полярес на столї. В шинку був лиш один однісенький гість Василь Ільків а він побачивши полярес на столї, вхопив его, сховав до кишенї і вийшов з шинку. Небавком по тім пригадала собі жінка полярес і хотїла его сховати, але дивить ся, а то полярес щез вже десь зі стола. Підозріне впало зараз на Василя Ількова, тим більше, що его житє не зовсїм було честне.

Єго зараз вишукали, але він випирав ся всего; его повели до віта, але він і перед тим випирав ся з великим обуренєм того, мов би то він вкрав гроші. Але віт знав добре того пташка, він не зважав на то, що Василь присягав ся, лиш казав его замкнути до арешту. Та на жаль, з Василя був такий хитрий злодюга, що й арешт не змусив би его до того, щоби він признав ся і віддав гроші.

Аж ось довідав ся об тім якийсь приятель шинкаря і сказав, що він знає такий спосіб, яким можна би Василя змусити до того, щоби він признав ся, та готов своє горло за то дати, що то ему удасть ся. Отже того приятеля замкнули за якусь видуману провину також до арешту разом з Василем. Він удав, що ніби то ему жаль Василя, а коли позискав его довіре, тоді удав дуже щедрого і почестував его горівкою а відтак і двома селедцями, о які постарав ся для него дозорець арештів.

В кілька годин по тім обіді дістав злодій такої спраги, що зачав голосно домагати ся води.

Тоді сказав ему той щедрий давець селедців: Дістанеш води, кілько схочеш, скоро насамперед признаєш ся, що то ти забрав полярес з грішми.

Злодій не хотів признати ся, але спрага его страшно мучила і він став викрикувати: Серце мене палить! і — остаточно признав ся. Єго повели з арешту домів і він звернув полярес, в котрім нїчого не бракувало а тепер дали ему вже тілько води, кілько сам схотів.

— Розкоші льорд-мера. Посадник або бурмістр міста Льондону зве ся льорд-мером (Lord-Mayor) і его вибирають лиш на один рік, а коли він обнимає свій уряд, то подають ему корону і булаву (скиптр) мов би якому королеви. Найважнїйшою задачею льорд-мера єсть репрезентация, бо самою управою міста займає ся рада. Від льорд-мера жадають длятого, щоби він був богатий, умів добре принимати, та виголошувати добре бесіди, а наконець, щоби мав знаменитий — жолудок. Нїяке місто на сьвіті, хиба лиш один Льондон може тим повеличати ся, що має посадника від порядних обідів і снїданків. Дотеперішний льорд-мер сер Джон Бель, котрий зробив місце нововибраному, сер Джорджеви Трикоттови, в приступі доброго гумору, розповів, яких то розкошій зазнав він за тих 365 днів свого урядованя. В тім часї мусів він відбути 650 принятий з перекусками, на котрих подавано дріб всїлякого рода, 378 снїдань і обідів, на котрих треба було їсти рибу, мусів вислухати 600 музик підчас пирів, а в 200 случаях в сїм році мав ту приятність, що міг сербати зупу з черепах; дальше мусів 540 разів підносити тоасти, а 240 разів виголошувати довші бесіди, в котрих славословив заслуги всїляких англїйских і заграничних товариств та інституций, наконець витав іменем міста всїляких володїтелів та героїв духа з всїлякими приналежними їм почестями. Тепер може він сьміло сказати, що з цїлого свого житя в сїм році натрудив ся найбільше.

— В школї.

Учитель: Отже до чого ще може осел бути придатний?

Ученик: До прозиваня.

— Безпречне услівє.

Капраль: Яке єсть головне услівє, щоби якийсь вояк був похоронений з войсковою парадою?

Рекрут: Він мусить померти!

— На притик.

Жінка: То може обурювати! На социалїстичнім вічу жіночім доказано, що у фабриках уживано 4-лїтних дївчат до приживаня ґузиків.

Чоловік: Шкода, що у нас нема такої 4-лїтної дївчини.

Телеґрами.

Буданешт 17 жовтня. Угорске бюро кореспонденцийне доносить: Вість деяких часописий о приготовленях до мобілїзациї в декотрих сторонах краю не відповідає рішучо фактам. Зазначити треба, що покликанє резерви і резервістів запасових, що єсть першим услівєм мобілїзациї, може послїдувати лиш на приказ цїсаря а такого приказу доси не видано. Річ природна преці, що такий приказ не міг позістати в тайнї.

Софія 17 жовтня. Правительство болгарске вручило німецкому заступникови відповідь на послїдний проєкт німецкий в справі східних зелїзниць. Нота заявляє, що правительство болгарске готове єсть розпочати безпосередні переговори з товариством східних зелїзниць в цїли викупна болгарскої лінії, але з турецким правительством не буде вести переговорів. Суму 15.000 франків відшкодованя за день уважає правительство болгарске за справу не надаючу ся до дискусиї. Товариству можуть бути звернені лиш теперішні доходи зелїзничі. Подібне становище займає правительство болгарске і в справі звернення зелїзниць в Румелії, котрі суть власностию Туреччини. — В дипльоматичних кругах суть того погляду, що король Фердинанд не годить ся на становище свого правительства і буде старати ся вплинути на него, щоби оно змінило свое становище.

Берлин 17 жовтня. Приїхав тут грецкий король з візитою до цїсаря Вільгельма, котрий дожидав его на двірци.

Константинополь 17 жовтня. Султан приймив на авдиенциї Ахмета Різу, котрий має виїхати за границю.

Константинополь 17 жовтня. У вел. везира Кяміла-паші відбула ся вчера в ночи надзвичайна рада міністрів, котра займала ся біжучими справами полїтичними. Як доносить часопись „Сабах“, раджено також над проґрамою конференциї держав.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 16 жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·30	до	10·50
Жито	8·30	до	8·50
Овес	6·40	до	6·60
Ячмінь пашний	6·50	до	6·80
Ячмінь броварний	7·50	до	8·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	10·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	55·—	до	65·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	65·—	до	75·—
Тимотка	—·—	до	—·—

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Крховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).

ОГОЛОШЕНЯ.